

De 12 minutter løb ud

12 minutter

Danmark står over for store økonomiske udfordringer i de kommende årtier. Der bliver for mange uden for arbejdsmarkedet og for få til at sikre finansieringen af vores samfund. Det er alle økonomer og stort set alle politikere enige om. Men mens økonomerne er enige om, hvordan Danmark bør reagere for at møde de kommende udfordringer, så er der stor forskel i, hvordan partierne reagerer.

Venstre har fremlagt et konkret og ansvarligt bud på en genopretningspakke samt en tilbagetrækningsreform. Vi ved godt, at det ikke nødvendigvis er det mest populære at foreslå en senere tilbagetrækning, men det er det ansvarlige at gøre. Vi er nemlig nødt til at sikre, at "fællesskabet Danmark" ikke blot fortsætter med at låne til forbrug, for så ender vi der, hvor andre europæiske lande er i dag.

I modsætning til Venstre har S og SF ikke fremlagt en holdbar plan. I stedet for at lægge et konkret bud på en ansvarlig politik frem, så har oppositionen forsøgt at bilde danskerne ind, at alt kunne løses med "12 minutter mere". Ingen ubehagligheder - ingen besparelser - ingen konkrete forslag på hvordan de 12 minutter skulle nås. Blot 12 minutters arbejde mere om dagen. Men nu er forudsætningerne bristet.

LO har nemlig smidt masken og sagt ærligt, at de ikke vil levere 12 minutters arbejde mere. At deres medlemmer ikke skal arbejde den ekstra tid, som var forudsætningen for, at S og SF's regnestykke holdt vand. Dermed står oppositionen totalt uden svar på spørgsmålet om, hvordan de vil forhindre, at Danmark bliver nødt til at skære ned på kernevelferden i de kommende år. Det eneste bud er højere skatter og afgifter, hvor partiernes eget oplæg skriver, at skatterne skal være 31 mia. kr. højere end i 2010.

Det er tydeligt nu, at Socialdemokratiet og SF ikke havde troet, at deres udspil ville blive gransket af økonomer og ramt af virkelighedens hårde hammer. Men at de kunne skøjte sig igennem på et smart slogan i håb om, at statsministeren havde udskrevet valg i 2010. Nu er partierne blevet undsagt af deres største økonomiske bidragsyder. Det er på tide, at S og SF erkender, at deres plan om 12 minutter er løbet ud.

Af Kristian Jensen
Ydertofte 18, Lind, Herning
- MF (V), gruppeformand

Kronik

7. MARTS 2011

Peter Madsen

Tv's reality shows er ikke "vor tids Shakespeare". De mangler tragedien

Reality-komedien

Dette er skrevet med udgangspunkt i en interessant tilgang til reality programmer. Spørgsmålet der, "Er Paradise Hotel vor tids Shakespeare?", stammer fra et program om tv-programmer - et program, DR2 har stablet på benene. Programmets titel, "TV!TV!TV!", er subtil, og man har som seer, en stående invitation: "Tag med Ane Cortzen på en kritisk-begejstret rundtur i tv-land med klip og markante meninger om aktuelle danske tv-programmer og resten af verden".

Værtinden er ganske rigtigt indbegrebet af at være begejstret, og det er befriende at være vidne til, at ikke alt på DR2 skal være gråt, tørt og helst omhandle Anden Verdenskrig. Gerne formidlet i sort/hvid.

Programmet fik premiere samme aften som endnu en sæson af Paradise Hotel glider henover skærmen på en anden kanal. Reality showet har nået sin syvende sæson. Ane Cortzen tager derfor passende afsæt i netop Paradise Hotel, når nu hendes program omhandler tv som medie, og at man finder samtlige syv dødsynder i dette reality program. Serveret på én gang, pakket ind i unge, lækre og frie mennesker i skønne omgivelser.

Når man som seer til Paradise Hotel får serveret ikke færre end samtlige dødsynder og endda i sådan en indpakning, så er det svært ikke at blive lige dele fascineret og forarget. Den kritisk-begejstrede værtinde er efter eget udsagn trofast seer af samme årsag. Med denne udmåling af fascination og forargelse kunne Paradise Hotel ikke blot være en populær trend, ifølge Cortzen. Dette reality show har, udover de nævnte dødsynder, også hele opbygningen og ingredienserne til et drama af episke dimensioner. Der kan derfor være tale om, at Paradise Hotel er vor tids Shakespeare. Jeg vælger at tro, at værtinden trækker sammenligningen på funktionen og ikke substansen. Reality showet har altså overtaget komedien og tragediens funktion i det 21. århundrede.

En frugtbar tilgang til sådan en proklamation, er at gå tilbage til rødderne for komedien og tragedien. Her kan den græske filosof Aristoteles tjene som et slidstærkt udgangspunkt for at vurdere disse to dramatiske genrer. Paradise Hotel har karaktertræk, man finder i en komedie, og det er nok en af de helt store årsager til, at seerne flokkes som fluer til dette program.

Komedien er i sin klassiske form, og - stop mig hvis jeg går over grænsen her - ikke meget anderledes end det, der udfolder sig på et hotel med unge, afklædte mennesker. Ifølge vor antikke græske ven er komedien en "afbildning af ringere mennesker". Her tages bladet fra munden, og hvorfor ønsker seerne ellers at zappe over på Paradise Hotel? Man er i hvert fald ikke lige så ringe som de tosser, der dummer sig for rullende kameraer. Komedien fokuserer på det hæslige og fordrejede uden at give indtryk af smerte. Man griner af deltagerne uden medfølelse på

Shakespeare har med sine tragedier, ikke mindst "Romeo og Julie", vist den menneskelige fejlbarlighed og hvilke uhyrlige konsekvenser, den kan have.

grund af deres komiske og latterlige handlinger. Som pardannelsen i "Troll kan tæmmes" af netop Shakespeare.

Over for komedien står tragedien. I Paradise Hotel udfolder der sig også væsentlige tragiske elementer. Den opbyggede tillid mellem deltagerne bliver brudt for ussel mammon, et sårbart menneske bliver svigtet, gerne i det mest kritiske øjeblik i fortællingen, og de onde triumferer ved at træde på sine medmenneskers følelser.

En tragedie har i klassisk forstand til formål at vække frygt og medlidenhed for at fuldbyrde renselsen, katharsis, hos tilskueren. Denne katharsis tjener til, at man som publikum lærer af de fejl, som tragediens deltagere begår og selv undgår at lave selvsamme fejltrin.

Medlidenheden får os til at fatte sympati, og

frygten skal afholde os fra at kaste os ud i lignende dumheder. Shakespeare har med sine tragedier "Hamlet", "Othello", og ikke mindst "Romeo og Julie" vist den menneskelige fejlbarlighed og hvilke uhyrlige konsekvenser, den kan have.

Reality showet Paradise Hotel kan altså udfylde det klassiske dramas rolle i det moderne samfund, repræsenteret ved komedien og tragedien. På den ene side kan man hvine af skadefryd over deltagerens håbløse fejltrin, og på den anden side skal selvsamme fejl tjene til, at man som seer ikke begår dem.

Fejlslutningen i sammenligningen af nærværende reality show og Shakespeare kommer da også ved tragediens funktion. Man har chancen for at følge direkte i fodsporene og blive deltager i Paradise Hotel. Samme koncept, samme location og samme mulighed for begå svigt og bedrag i underholdningens hellige navn.

Shakespeare selv er kommet med et berømt citat om at hele verden er en scene. Nu har alle smukke, unge og festglade mennesker muligheden for at træde op på den. Publikum har jo set, hvordan omgivelserne, på godt og ondt, tildeler deltagerne deres udtalte opmærksomhed. Medierne elsker dem, fordi publikum gør det og ønsker hver en bid, medierne kan fremskaffe af deres ligemænd og kvinder.

Renselsen udebliver, og publikum bliver deltager, mens tidligere deltagere kan se til fra sidelinjen, når nyt kød bliver serveret. For nyt kød er der ikke mangel på. En person i min omgangskreds var villig til at efterlade sin grå hverdag og ansøgte derfor om at blive den næste Parado, som deltagerne kærligt omtales i medierne. Det problematiske ved at efterlade hverdagen var, at et fem års barn befandt sig i den. Velvilligt ønskede vedkommende at træde op på scenen, lade sig udstille som et ringere menneske og sende forvrængede indtryk tilbage til familie, venner og bekendte.

Så for at svare på Cortzens tvetydige spørgsmål, i et program, der ikke vælger at tage noget som helst standpunkt: Paradise Hotel er ikke vor tids Shakespeare. Dette reality show har mere karakter af en rendyrket, klassisk komedie, hvor man som tilskuer er blottet for medfølelse for deltagerens latterlige adfærd. De bliver afbildningen af ringere mennesker, fordrejet af en tv-kanal, der viser os menneskets hæslige ansigt. Vi kan potentielt alle gå i deres fodspor, blottet for hæmninger og uden at have lært noget som helst af at have set tidligere deltagere på skærmen. Det er måske her, den virkelige tragedie udspiller sig.

Peter Madsen
Leifsgade 14, København

Peter Madsen er stud.scient.adm.

Illustration: Hjørdis Plato